

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI (a Lăsatului sec de carne)

SF. SFINȚII MC. EFREM,
EPISCOPUL TOMISULUI;
VASILEVS, EVGHENIE, CAPITON,
ETERIE, AGATODOR, ȘI ELPIDIE,
EPISCOPI DE HERSON

Că judecata lumii va avea loc, este o realitate prea evidentă, inatacabilă, contestată doar de cei cu o efemeră viață strict biologică, „precum este rânduit oamenilor o singură dată să moară, iar după aceea să fie judecați” (Evrei 9, 27).

Această zi ne reamintește că existența noastră pe pământ este o scurtă călătorie, care se îndreaptă spre viața veșnică. Referitor la etapele care preced finalul istoriei și al omenirii, Domnul a stăruit mai mult cu scop pedagogic asupra momentului Judecății. El acordă o atenție deosebită răspunsului pe care îl vom avea de dat toți la întrebarea: cât de mult bine am arătat celui din nevoi. Venirea Lui pe norii cerului va fi un moment în care toți cei ce L-au iubit și au trăit slujindu-L, se vor bucura; înconjurat de sfinții îngeri, va despărți omenirea în două tabere distincte, așa cum reiese din analogia cu păstorul care desparte oile de capre. De remarcat este faptul că El folosește din nou simbolul păstorului și al oilor: „Eu sunt Păstorul cel bun, Păstorul cel bun își pune viața pentru oile sale.” (Ioan 10, 11). Oile aparțin Păstorului prin vocație, de aceea El se identifică cu ele, le dăruiește lor viața Lui, pentru ca ele să rămână în veșnicie împreună cu El. Mântuitorul Hristos a preluat după Întrupare toată durerea universală, pentru ca astfel, contopindu-se cu ea să o nimicească pe vecie, resimțind cu maximă intensitate suferința îndurată de fiecare om în parte, aflându-se într-o relație tainică cu toți suferinzii acestei lumi. Ajutându-i pe cei ce suferă, orice om împlinitor al binelui se apropie de Mântuitorul Hristos intrând în comuniune cu El. Dacă contribuie într-o măsură mică la micșorarea suferinței din lume, din

DUMINICA ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

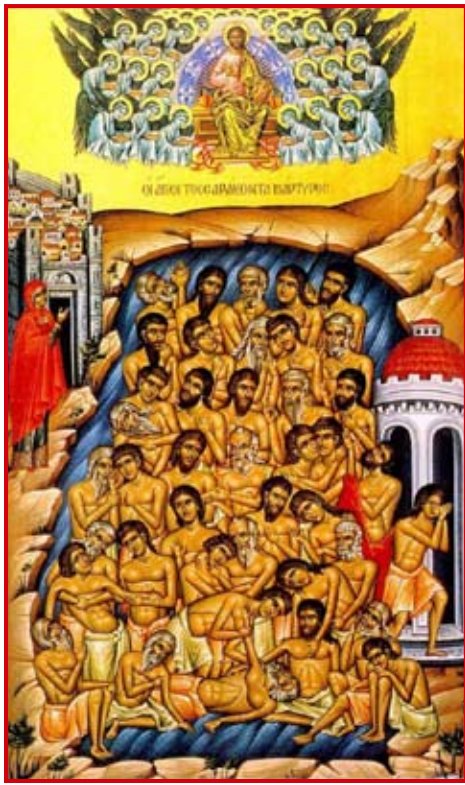
Astăzi ne aflăm în a treia Duminică a perioadei Triodului, în Duminica Înfricoșătoarei Judecăți. Pericopa evanghelică de astăzi de la Matei, capitolul 25, încheie Marea Cuvântare eshatologică rostită de Mântuitorul Iisus Hristos. Cu puțin timp înainte de a intra în Postul Mare, această Evanghelie de la Matei, capitolul 25, ne este așezată în față ca o mângâiere, încurajare, dar și avertizare, mai ales în aceste timpuri marcate de crize și convulsii sociale, relaționale și umane.

spitale, din case singure și uitate, fiecare devine împreună lucrător cu Mântuitorul Hristos, grăbind instaurarea unei Împărății în care domnește dragostea, bunătatea, iertarea, compasiunea și înțelegerea. Toți cei care au contribuit la alinarea unor suferințe, fizice sau sufletești, ale semenilor lor, sunt invitați să se bucure de intrarea în Împărăția „pregătită lor de la întemeierea lumii”, întrucât au contribuit prin faptele lor la oprirea și manifestarea răului în lume. Apariția răului și a păcatului s-au interpus între om și scopul final al existenței sale, care i-a devenit astfel greu accesibil. Numai prin asumarea suferinței liber consimțită a Mântuitorului Iisus Hristos, omul va putea să facă parte din Împărăția cea pregătită lui din veșnicie, care însă, nu va putea fi realizată decât după Judecata cea din urmă.

Înainte viitorului nostru se află Dreptul Judecător Care se face răsplătitor tuturor celor care L-au urmat și I-au rămas credincioși în toate împrejurările vieții. Judecata cea înfricoșătoare va înfățișa interdependența tuturor actelor noastre la scară individuală și universală. La ultimul moment al istoriei alături de Mântuitorul Iisus Hristos va participa tainic și Duhul Sfânt. El va apăra pe cei drepti în virtutea lucrării Lui de Mângâietor, astfel înțelegând și noi cuvintele Domnului: „El va vădi lumea de păcat, de dreptate și de judecată” (Ioan 16, 8), ceea ce înseamnă că va contribui la demascarea tuturor rătăcirilor, a ereziilor, descoperindu-i pe cei fără credință, apostatați, hulitori de Dumnezeu și la înfrângerea răului din lume, grăbind instaurarea unui cer și a unui pământ nou. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFINȚII 40 DE MUCENICI DIN SEVASTIA

„Depărtați-vă de orice poftă și rățăcire lumească. Mărirea lumii, înșelătoare și neputincioasă, înflorește pentru puțin și îndată se veștejește ca iarba, primind sfârșitul mai repede ca începutul. Timpul acesta este folositor celor ce voiesc să se mântuiască, oferind prilejul potrivit pentru pocăință, pentru practicarea adevăratei viețuiri celor ce nu amână nimic pentru viitor, căci schimbarea vieții este neprevăzută”

noptii li S-a arătat tuturor Domnul Hristos, zicându-le: „Bun este începutul nevoiței voastre, dar cel ce va răbda până la sfârșit acela se va mântui“. Glasul Stăpânului ceresc i-a bucurat și i-a întărit în prigoana suferită.

Comandantul Lisias a încercat să-i înduplece pe sfinți să se închine idolilor. Nereușind, le-a ordonat gărzilor să-i lovească pe cei întemnițați cu pietre. Dar, minune!, pietrele se întorceau înapoi și vătămau chiar pe cei ce le aruncau, una dintre pietre lovindu-l pe Agricola în obraz și sfărâmându-i gura.

A doua zi, Lisias și Agricola hotărâsc ca mucenicii să fie duși la un lac și lăsați să înghețe de frig în mijlocul acestuia. Intrând în apă, sfinții au strigat: „Aspră e iarna, dar dulce e raiul; plin de durere este gerul, dar plăcută este desfătarea cerească. Să nu ne înfricoșăm de vremea aceasta, ci să fugim de înfricoșătorul foc al gheenei”.

Păziți de pe mal de străjeri, mucenicii au îndurat cu tărie frigul noptii. Însă la miezul noptii, unul dintre cei 40, nemaiputând răbda gerul, a alergat la baia caldă pe care temnicerii o pusese spre ademenirea sfinților. Intrând tânăru în baia fierbinte, a murit pe dată.

Cei din lac au început atunci să se roage: „Ajută-ne Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ușurează-ne sarcina și alină iuțimea văzduhului, că spre Tine nădăjduim, ca să nu ne rușinăm și să cunoască toți că ne-am mântuit strigând către Tine“. Iar la al treilea ceas din noapte, o lumină precum soarele în vremea secerișului a izgonit gerul și gheața a topit-o. Străjerul care se afla pe mal privea uimit lumina strălucitoare care se revărsa de sus și cele patruzeci de cununi ce se pogorâseră peste capetele sfinților. Încrezător, a intrat în apă, mărturisind: „Și eu sunt creștin!”. Numele lui era Aglaie.

A doua zi au venit comandantii la iezor și s-au minunat aflându-i pe mucenici vii, neînghețați de frig și ger. Au poruncit atunci ca sfinților să li se zdrobească picioarele cu ciocanele. Așa au plecat la Domnul sfinții, iar trupurile lor au fost adunate și puse într-un car spre a fi duse și arse. Un tânăr, pe nume Meletie, nu a murit în timpul torturilor,

ci încă mai sufla. Văzând că fiul său s-ar putea lipsi de cununa muceniei, mama acestuia, care se afla în apropiere, cu o uimitoare tărie și-a pus pe umerii săi fiul și, ajungând din urmă carul, a pus trupul copilului ei care între timp murise peste cele ale sfinților. Odată arse, moaștele lor au fost aruncate în râu, pentru ca nimeni să nu le poată găsi și strânge ca odoare de preț pentru Biserică.

După trei zile, mucenicii s-au arătat episcopului Petru al Sevastiei, zicându-i: „Vino noaptea și ne scoate pe noi din râu!”. Deși întuneric, credincioșii au aflat sfințele moaște căci deodată acestea au luminat în apă ca stelele! Au fost adunate și puse la loc de cinste în localitatea Sarin de lângă orașul Zela din Armenia.

Pe 9 martie, atât ortodocșii, cât și catolicii îi prăznuiesc pe cei 40 de mucenici. Epoca persecuțiilor din secolele I-IV a dat nașterea cultului martirilor și întărirea în credință a celor botezați în Hristos. Pe jertfa martirilor s-a zidit Biserica. De aceea în piciorul Sfintei Mese din Altarul bisericii se pun moaște de martir. Mărturia lor stă la baza modelului creștin de mărturisire a lui Iisus Hristos ca Domn și Mântuitor al nostru și în ea se ascunde taina iubirii și legăturii care-i unește pe toți sfinții mucenici, pe cei care au mărturisit, mărturisesc acum și vor mai mărturisi.

Pe 9 martie se face și comemorarea deținuților politici anticomuniști din perioada 1944-1989, fixată de Parlamentul României în 2011, prin legea 247/05.12.2011. Se oficiază în această zi slujbe de pomenire pentru deținuții politici anticomuniști, pentru eroii, ostașii și luptătorii români, care au avut credința de a-L mărturisi pe Hristos Domnul, în perioada ateismului militant din anii 1944-1989, apărând credința strămoșească și demnitatea poporului român. Între ei ierarhi, profesori de teologie, studenți, monahi, intelectuali creștini și peste 1800 de preoți ortodocși, care au fost anchetați și arestați, aruncați în închisori, trimiși să lucreze la Canalul Dunăre-Marea Neagră, unii deportați în Siberia pentru acuzații total nefondate, socotiți însă periculoși pentru noul regim politic de stat. ❖

Așa scria acum 1700 de ani Meletie, unul dintre cei 40 de mucenici martirizați, la finalul unei ultime scrisori, trimisă preoților, rudelor, cunoscuților. „Testamentul Sfinților și slăviților 40 de Mucenici care au primit moartea pentru Hristos la 9 martie 320” este unul dintre cele mai emoționante documente din perioada persecuțiilor, unic în felul său în literatura aghiografică a primelor secole. Martiriul celor 40 de ostași din Sevastia Armeniei în timpul persecuției împăratului roman Liciniu (308-324) reprezintă un model de viață și credință pentru îmbărbătarea și edificarea credincioșilor.

Mucenicii erau soldați în Legiunea a XII-a Fulminata, staționată la Melitene, în Armenia. După numelor lor, erau romani, greci și armeni. Refuzul aducerii de sacrificii zeilor și al venerării statuilor împăraților păgâni le-a atras condamnarea la moarte. Aduși în fața comandantului și siliți la adorarea zeilor, creștinilor li s-a spus de Agricola: „Precum în războaie ați fost un suflet și un cuget, arătându-vă vitejia voastră, tot așa și acum, cu un cuget și un suflet arătați supunerea voastră față de legile împărătești și jertfiți zeilor de bună voie, pentru a nu fi mai târziu siliți la chinuri”. Răspunsul ostașilor a fost: „Dacă pentru împăratul pământesc ne-am luptat în războaie și am biruit vrăjmașii, cu atât mai vârtos ne vom nevoi pentru Împăratul cel fără de moarte și vom birui răutatea și vicleșugul păgânilor”.

Pentru atitudinea lor, au fost închiși în temniță. Dădeau slavă lui Dumnezeu și se rugau să fie întăriți în mărturisirea credinței lor. Într-o seară, la miezul

«S-o cinstești mai mult decât pe prietenii tăi, mai mult chiar și decât pe copiii voștri. Și pe aceștia, de dragul ei să-i iubești. Dacă face ceva bun, s-o lauzi și s-o admiri. Dacă va cădea în vreo greșeală, s-o povățuiești și s-o îndreptezi într-o manieră delicată. Să faceți rugăciuni împreună. La biserică să mergeți amândoi. Dumnezeu îi dă bărbatului soția ca „ajutor”. Ea are calități speciale, aptitudini personale, care completează, pentru binele familiei, ceea ce bărbatul va fi neputincios să dea. Bărbatul este lucrătorul din afară, femeia este grija dinăuntru.» (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Pornesc în acest articol prin a vă spune că ziua femeii creștine este serbată în Biserica Ortodoxă în Duminica Mironosițelor, adică în a 3-a Duminică după Sfintele Paști. Deși în mulți ani nu am vorbit în chip special de ziua de 8 martie ca Zi a Femeii și a Mamei, anul acesta cred că merită să fim mai atenți la mamele, soțiile, fiicele noastre, ca și la toate femeile din viața noastră, din familie și societate.

De ce?

Pentru că trăim vremuri deosebite, nemaivăzute de unii, iar de alții comparabile cu vremurile - trăite de ei - ale războiului sau ale foametei de după cel de-al doilea război mondial.

Femeia este alinare și gingășie. Dar este în același timp cea care, cu mână de fier, cu voință și multă muncă, ține familia, o unește, îi dă sens și putere. Creează frumusețe și viață, alină și tămăduiește, îndrumă și educă. Dă speranță, este model de altruism, de dăruire și de muncă asiduă. Mama este cea care face prima cruce copilului, care-l duce la biserică, care-l învață prima rugăciune. Este cea care face din casă o mică biserică.

Femeia este frumusețe și împarte frumusețe. Și l-aș aminti aici pe Sfântul Clement Alexandrinul care, în Pedagogul, spunea: „Cea mai minunată frumusețe este în primul rând frumusețea sufletească, așa cum am spus de mai multe ori. Sufletul este frumos când este împodobit cu Sfântul Duh, când are în el podoabele date de Duhul cel Sfânt: dreptatea, curajul, castitatea, iubirea de bine, simțul rușinii, culoare pe care n-o poți vedea mai frumoasă și mai înfloritoare în nici o altă parte.”

Și nu l-aș uita nici pe Sfântul Vasile cel Mare care insistă pe frumusețea sufletului celui care Îl caută pe Dumnezeu și harurile Sale: „Frumos e orice suflet,

privit în simetria puterilor sale proprii; dar frumusețea cea adevărată, cea mai plăcută, adică firea cea dumnezeiască și fericită, se poate privi, se poate contempla numai de cel ce are curățită mintea. Cel ce-și ațintește ochii la luminile și harurile lui Dumnezeu primește ceva de la El, ca de la o culoare își colorează propriul lui chip cu o strălucire înfloritoare.”

8 martie este o sărbătoare relativ recent oficializată, deși ea are în spate o istorie de mai bine de un secol. În anul 1977, ONU a declarat-o Ziua Internațională a femeii.

E o zi în care oferim femeilor grațitudinea noastră și le încredințăm de admirația și dragostea noastră. Pentru ce sunt ele, pentru ce fac ele. Flori, daruri și multe îmbrățișări.

Dar oare înainte cum își arătau oamenii recunoștința față de femei, față de mame? Să ne închipuim cum își arătau dragostea pentru mamele lor sfinte acei fii binecuvântați de Dumnezeu cu darul sfințeniei? Mă gândesc la Sfântul Vasile cel Mare, față de mama lui, Sfânta Emilia. La Sfântul Grigorie de Nazianz, față de mama sa, Sfânta Nona. La Sfântul Ioan Gură de Aur, către mama sa, Sfânta Antuza. La Fericitul Augustin, față de mama sa, Sfânta Monica. Cred că fiecare zi era una a iubirii sincere, necondiționate și pline de candoare.

Poate mai mult ca niciodată femeia și mama, plină de sensibilitate, privește cu dragoste, grijă și teamă la ceea ce se întâmplă în lume, în jurul ei și în familie de când această boală a pus stăpânire - pe drept și pe nedrept - pe întreaga omenire. Femeia se îngrijorează mai mult, cu gândul în primul rând la membrii familiei ei, mai ales la copii. Cu ochii spre Cer, cu sufletul îndreptat spre Maica Domnului, această paradigmă desăvârșită a

feminității, cu mintea în sfântă rugăciune, femeia și mama caută să anuleze distanțele, să alunge singurătatea, părăsirea și întristarea. Și mai ales să redea zâmbetul, credința și să daruiască duhul unirii. Poate de aceea de 8 martie ar trebui să înmulțim bucuria femeilor din viața noastră, fiind alături de ele. Să descoperim împreună puterea de a merge mai departe, speranța de a vedea răsăritul de soare la orizont și credința - din ce în ce mai mare - în Dumnezeu.

Știm că maternitatea este o altă dimensiune a feminității. Ea nu înseamnă doar funcția reproductivă și graviditatea, ci puterea unei femei de a fi mamă până la sfârșitul vieții ei. O mamă adevărată simte mult mai mult durerea copilului ei, când acesta este bolnav. Maternitatea este puterea de a te asemana cu Dumnezeu, iubindu-ți copiii la nesfârșit. Cât de mare a fost suferința Maicii Domnului, care și-a văzut Fiul răstignit pe Cruce! Această durere uriașă de a-ți vedea Fiul murind s-a transformat într-o albie uriașă de iubire și de milostivire, pentru toți oamenii care aparțin lui Dumnezeu, în sfânta Biserică.

De aceea, să ne îndreptăm cu delicatețe și sinceritate spre femeile din viața noastră și să le mulțumim pentru frumusețea și puterea pe care ni le dăruiesc, chiar dacă nici ele nu știu de unde. Și mai ales, în aceste zile în care parcă multe și grele probleme apar, mereu și mereu, să nu uităm că avem la cine să cerem ajutor. Să-L chemăm pe Hristos și pe Mama Sa în viața noastră, prin rugăciune, și atunci vom vedea cum Maica Domnului - care este paradigma feminității - va mijloci în fața lui Hristos pentru noi, ca o mamă iubitoare, iar problemele noastre vor căpăta rezolvare. ❖

Maria Buleu

SFÂNTUL SIMEON NOUL TEOLOG, VĂZĂTOR AL LUMINII NECREATE

„Așadar, o singură cale să ne fie comună: poruncile lui Hristos, care ne duc la Cer și la Dumnezeu. Căci deși Cuvântul Scripturii ne înfățișează căi diferite, dar negreșit se zice că această cale se scindează în mai multe nu după firea Aceluia, ci după puterea și scopul fiecăruia. Fiindcă începând de la lucruri și fapte multe și diferite, așa cum fiecare pleacă din locuri și cetăți multe și diferite, ne grăbim să ajungem la un singur sălaș: Împărăția Cerurilor.” (Sfântul Simeon Noul Teolog)

Am aflat cu bucurie că Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât să declare anul 2022 în Patriarhia Română ca „Anul Omagial al Rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului” și „Anul comemorativ al Sfinților isihăști Simeon Noul Teolog, Grigore Palama și Paisie de la Neamț”. La anul se împlinesc 1.000 de ani de la plecarea la Domnul a Sf. Simeon Noul Teolog și 300 de ani de la nașterea Cuv. Paisie de la Neamț.

Sf. Simeon Noul Teolog s-a născut în anul 949 în Galteea (Paflagonia) și a studiat în Constantinopol. Tatăl său l-a pregătit pentru o carieră în avocatură și pentru o scurtă perioadă tânărul a ocupat o poziție înaltă la curtea imperială. La vârsta de 14 ani l-a întâlnit pe renumitul părinte Simeon Piosul la mănăstirea Studion, care avea să-i marcheze adânc dezvoltarea spirituală. Tânărul a rămas în lume pentru mai mulți ani, pregătindu-se pentru viața monahală sub ascultarea părintelui, iar când a împlinit 27 de ani a intrat în mănăstire.

Sf. Simeon Piosul i-a recomandat tânărului să citească scrierile Sf. Marcu Ascetul pe lângă alți scriitori spirituali. El a citit acele cărți cu atenție și pune în practică ceea ce citea. În mod deosebit l-au impresionat trei puncte din cartea Sf. Marcu „Despre legea duhovnicească” (Vol. I din Filocalie). În primul rând, trebuie să-ți ascuți conștiința și să faci ce-ți spune ea, dacă dorești să-ți vindecă sufletul. În al doilea rând, numai prin îndeplinirea poruncilor poți atrage asupra ta harul Sfântului Duh. În al treilea rând, cel ce se roagă numai trupește fără cunoștința spirituală este ca și orbul care a strigat, „Fiul lui David, ai milă de mine” (Luca 18, 38). Când orbul și-a recăpătat vederea, atunci l-a numit pe Hristos Fiul lui Dumnezeu (Ioan 9, 38).

Sf. Simeon s-a rănit cu dragostea pentru frumusețea duhovnicească și a încercat să o dobândească. Pe lângă pravila dată de părintele său, conștiința îi spunea să mai adauge câțiva psalmi și metanii, repetând constant: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”.

În timpul zilei ajuta oamenii nevoiași care locuiau în palatul lui Patricius, iar noaptea rugăciunile lui se prelungeau, prinzându-l miezul nopții la rugăciune. Odată, în timp ce se ruga, o lumină divină,

foarte strălucitoare, a coborât asupra lui, inundând camera. N-a văzut decât lumina în jurul său și nu a mai simțit pământul de sub el. I s-a părut că el însuși s-a transformat în lumină. Apoi mintea i-a urcat la ceruri și a văzut o a doua rază, mai strălucitoare ca cea dintâi, iar la capătul ei părea că se află Sf. Simeon Piosul.

La șapte ani după această viziune, Sf. Simeon a intrat în mănăstire, unde a înăsprișt postul și privegherea, învățând lepădarea de sine. Vrăjmașul mântuirii noastre i-a ridicat pe frații din mănăstire împotriva Sf. Simeon, care era indiferent la laudele sau reproșurile altora. Datorită nemulțumirilor din mănăstire, sfântul a fost trimis la mănăstirea Sf. Mamas din Constantinopol. El a fost tuns în schima monastică acolo, înăsprindu-și nevoințele duhovnicești.

Prin citirea Sfințelor Scripturi și a scrierilor sfinților părinți, precum și prin conversațiile pe care le purta cu sfinți părinți, el a atins un nivel duhovnicesc înalt îmbogățindu-și cunoștințele cele ziditoare de suflet.

Prin anul 980, Sf. Simeon a fost făcut egumen al Mănăstirii Sf. Mamas și a rămas în funcție timp de 25 de ani. El a reparat și restaurat mănăstirea care a suferit din cauza neglijenței fraților și a impus ordine în viața călugărilor mănăstirii.

Această disciplină monastică strictă pe care se lupta sfântul să o respecte, a adus multe nemulțumiri în rândul fraților. Odată, după Sfânta Liturghie, câțiva călugări l-au atacat. Când patriarhul Constantinopolului i-a scos din mănăstire și vroia să-i predea autorităților civile, Sf. Simeon a cerut ca aceștia să fie tratați cu blândețe și să fie lăsați să trăiască în lume.

Prin anul 1005, Sf. Simeon și-a dat demisia din funcția de egumen, stabilindu-se undeva lângă mănăstire, în liniște. Acolo el a creat operele sale teologice, din care unele fragmente apar în Filocalia.

Tema primară a scrierilor sale este

lucrarea ascunsă a perfecțiunii duhovnicești și lupta cu patimile și gândurile rele. El a scris și instrucțiuni pentru călugări: „Capitole teologice și practice”, „Tratat despre cele trei metode de rugăciune” și un „Tratat despre credință”. Sf. Simeon, un adevărat poet creștin, a scris „Imnuri despre iubirea divină”, care conțin în jur de 70 de poezii pline de meditații religioase profunde.

Învățăturile Sf. Simeon despre tainele rugăciunii minții și despre lupta duhovnicească i-au adus numele de „Noul Teolog”. Aceste învățături nu au fost creația Sf. Simeon, ci ele fuseseră uitate în timp. Unele dintre ele păreau de neacceptat pentru contemporanii săi, ceea ce a dus la conflicte cu autoritățile clerului din Constantinopol, iar Sf. Simeon a sfârșit prin a fi exilat din oraș. El a traversat strâmtoarea Bosfor și s-a stabilit la vechea mănăstire a Sf. Macrina.

În anul 1022, 12 martie, sfântul a adormit în pace întru Domnul. Încă din timpul vieții sale a primit darul facerii de minuni, iar după moartea sa s-au petrecut numeroase minuni, printre care și găsirea miraculoasă a icoanei sale. Viața i-a fost scrisă de discipolul și ucenicul său, Sf. Nicetas (Nichita) Stethatos.

De numele Cuv. Paisie de la Neamț se leagă o traducere monumentală românească a integralei operei simeoniene - prima versiune într-o limbă modernă vorbită - realizată la mănăstirea Neamț. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 7-14 MARTIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 7.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsăturii sec de carne) Utrenia, Sfânta Liturghie
Martii 9.03	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	† Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia - Acatist, Sfânta Liturghie
Miercuri 10.03	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu (Zi aliturgică; Dezlegare la brânză, lapte, ouă și pește)
Vineri 12.03	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist (Zi aliturgică; Dezlegare la brânză, lapte, ouă și pește)
Sâmbătă 13.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 14.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsăturii sec de brânză) Utrenia, Sfânta Liturghie